

Γυρνάει με τὸ πρόσωπο φαιδρὸ
 Στὸ σπῆτι του τὸ πατρικὸ καὶ πάλι,
 Γιὰ νὰ περάσῃ, πῶς φαιδρὸ κκιρὸ
 Στῆς μάνικας ποῦ προσμένει τὴν ἀγκάλη.

Θυμούνται εἰς τὸν πόλεμο ἐκεῖ
 Τῆς μάχης ἢ φωτιά, ὅταν εἶχε πᾶψει
 Ποῦ κάθονται με θλίψη μυστικῇ
 Καὶ γὰ κκιρὸ ποῦ ἔπειρα ἔειχε κλάψει.

Καὶ ρίχνει στὸ χωριὸ του τὴ ματιά,
 Ποῦ φαίνεται στὸ κάμπο ἀπλωμένο,
 Αὐτὸ ποῦ μὰ φορὰ στὴ ξενιτειά
 Τὸ πόθησε με μάτι ἀκρυμμένο.

Μὰ ἢ πίκρες τώρα πέρασαν πετῆ
 Ἢ τρώει φαιδρὰ εἰς τὸ χωριὸ του
 Τὸν πέρνει τὸ παράπονο κκιρὸ
 Στὸ μάγουλο θερμὸ τὸ δάκρυ του,

Κ' ἐνῶ ἀπ' τὴ χαρὰ εἶναι ἀχρὸς
 Κι' ὁ νοῦς σὲ χρόνια πούφυγκι πετάει,
 Πετᾶει καὶ ἢ Τ ρ ὀ ἰ κ α κ' ἐμπρός
 Στὴ θύρα τοῦ σπητιοῦ του στυματάει.

Κατέθη, μπαίνει μέσα στὴν αὐλή
 Ποῦ ἀκκία μυρουδιὸς σκορπᾶει,
 Κι' ἀλλάζει με τὸ ζέφυρο φίλι
 Σὰν παίζοντας στὰ φύλλα τῆς περσῆει.

Καὶ βλέπει . . . ἀλλὰ κάθε του ματιά
 Τὰ στήθ' αὐτῶν ποῦ τὸν θωροῦν ξεσχίζει,
 Γιατ' ἔχουν γυῖο κι' αὐτοὶ στὴν ξενιτειά
 Κι' ἂν ζῆ ἐκεῖ κκειὲς τους δὲν γυαρίζει.

Τὸν ἀλλάξαν οἱ χρόνοι ποῦ πετοῦν,
 Τῆς μάχης ἢ φωτιά, τὰ πικρὰ ξένα,
 Γι' αὐτὸ, θλιμμένοι ὄλοι τὸν ρωτοῦν,
 Ποιὸς εἶναι, με τὰ μάτια θουρκωμένα.

Μὰ μένουνε τὰ χεῖλη του κκεισιτά,
 Τοῦ σβύεται ἢ φωνὴ μέσ' στὸ λαρύγγι,
 Μάνα μου μόνο λέγει, καὶ πετῆ
 Στὴν ἀγκάλιά τῆς καὶ γλυκὰ τὴν σρίγγει.

Ὁ Βάνικας ὄλοι κκράζονε φίλι
 Τριγύρω σὰν τραγοῦδα ἀντηχοῦνε,
 Κι' ἀπὸ ἐνὸς σὲ ἄλλου ἀγκάλιά
 Πέρτει καὶ δάκρυα τῆς χαρῆς κκιλοῦνε.

Στὸ δρόμο τὸ κουδοῦνι ἀνκλαλεῖ,
 Ἢ τρώει γυρνῆ μονάχη πάλι,
 Καὶ ὁ Γκιμτσίκ—χαρούμενο πουλι—
 Φεύγοντας μόνος τὴν ἀγάπη ψάλλει.

(Ἐκ τῶν τοῦ Πούσκιν)

©ΒΟΔ Α ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἐπνᾶτε, ἦρθε ἢ ἀνοιξις, τ' ἀηδόνα τραγοῦδανε,
 Ἢ χειμωνιά ξεψύχησε, πεθαίνει τ' ἀγκικαίρι
 Ἐπνᾶτε, ἢ γῆ λουλούδα κ' οἱ κούκοι κελαιδᾶνε,
 Μέσα σὲ νιόβλαστα κλαδῶ γκατ' ἦρθε κκιλοκαίρι.

Στ' Ἀπρίλη τὰ φιλήματα τὰ χρόνια ἀνυλύνουν
 Καὶ μετ' τῆς ρεματικῆς γοργῆ κκθῶρ κκλαρῶζον
 Στὴ γῆ ξυπνοῦν τὰ σπορικὰ καὶ ξάφνου θλασταρόνουν
 Καὶ μετ' λουλούδα δροσερὰ ὄλη τὴ γῆ στολίζον.

Τὰ δένδρα καταπράσινα μυριολουλουδισμένα
 Παίζονε στὰ γ' ἢ τῆς κκιγῆς καὶ μυρουδιὸς κκειράζον
 Καὶ τὰ πουλιὰ κκιλόφωνα, ἐρωτακτυπημένα
 Μεσ' στὰ κκιωρὰ κκιανῶρὰ τους ζευγαρωτὰ φαλιάζον.

Μύρια λουλούδα κκτασπῆρα στὴ κκλὴ ἀπογυρμένα
 Σὰν ἀφρισμένα κύματα σὲ πρᾶσινη πελάγη
 Γλυκοφιλῶνται μυστικὰ καὶ σκάζονε πλάι πλάι
 Στῆς αἴρας τὰ φροσῆματα τὰ ἴμοσχομυρισμένα.

Στὰ χορταράκια ἀνύεσσα ρυθία κκειμυρρίζον
 Κκι σέρνουνται ἢ τῆς λειβαλιὸς σὰ φεῖδα κκεινακκμένα,
 Φιλοῦνε κάθε σπορικὸ καὶ τὸ γλυκοπατίζον
 Καὶ κκίνονται στῆς θάλασσας τὴν ἄκρη κκειρακκμένα.

Σὺν φράγκαις στέκουν τὰ βουνὰ ὄπου τὴ γῆ κκρίζον
 Καὶ στῆς ποδαῖς τους βότανε κάθε λογῆς φυτράνει.
 Οἱ κκταράκται κκίνονται κ' ἢ κκικακκίαις βοτίζον
 Κι' ἄσπῆρα σεντόνια στῆς κκρραῖς ἢ κκτακκῶρὰ κκπλῶναι.

Ὁ οὐρανὸς σὰν πέλαγο μετ' τὰ βουνὰ ἀκκρῶρᾶλι,
 Χωρὶς κκένενα σῆγερο τὴν ἔβι του νὰ κκρύβῃ
 Τὴν πλὴθ' γαλλῆζινα, φρεσιτὰ πᾶνυ τοῦ ρίχνει πάλι
 Καὶ τὴν ἀπλῶναι τὸν γύρω του κκῶμο νὰ κκλύβῃ.

Βαθὸ κκικιζ' ἢ θάλασσα τὸ νῦμα στ' ἀκκρῶρᾶλι
 Καὶ γίνετα ἀργυρὸ γκαλι νὰ κκττακκῶθουν τ' ἀστῆρια,
 Καὶ φεγγαρόκ' ὄλοφωτο ἀπ' τὸ βουνὸ κκροθαλλῆ
 Τῆς ἀργυραῖς ἀκκιδεῖς του νὰ κκῆτῃ στὰ λημέρια.

Τὰ δειρα κκυστόφτερα τὸν ὕπνο ἀκολοθοῦνε,
 Δίνου φτερά στὸ λογισμό, φτερά στὴ φαντασία
 Κκίνου ἐλπιδες μυστικῆς καὶ κκῆς κκρυφομλοῦνε
 Ζωὴ γλυκεῖα μᾶς τάζονε γεμάτη εὐτυχία.

Τὸ κκελιδῶνι ἔφθασε τὸ κκαιροφρεμένο
 Στὴν ἔβι του κκάνῶναισε ἢ κκαρακκμένη φύτι . . .
 Γιατὶ καὶ σὺ δὲν ἔρχεσαι, πουλι μου ἀγκιπημένο,
 Στὴ λυπημένη μου κκαρδῶκ λίγη ζωὴ νὰ κκῆτῃ;

*Ἀχ, ὄλοι ἢ γῆ τὰ λουλούδα δὲν βλέπεις πῶς κκανδρεῖται
 Καὶ πῶς φωλιάζονε κκαιρικκτὰ τὰ κκαραπὰ πουλάκκια ;
 Ἐλα ἢ κκαρδῶκ μου σὲ ποθεῖ καὶ σὲ κκικυρομυρεῖται
 Ἐλα, τώρα τὴν ἀνοιξι νὰ γίνουμε κκαιράκκια.

Ἐλα, καὶ ἦρθε ἢ ἀνοιξι, τ' ἀηδόνα τραγοῦδανε,
 Ἢ χειμωνιά ξεψύχησε, ἦρθε τὸ κκλοκαίρι.
 Ἐλα, ἢ γῆ λουλούδα, οἱ κούκοι κελαιδᾶνε,
 Ἐλα ἀγάπη μου γλυκὰ πρὶν φθάτῃ τ' ἀγκικαίρι.

Μάρτιος 1884

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ